

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:		Vegyes tartalmu hetilap. Megjelen minden vasárnap.	Hirdetéseket és nyílt-téri közleményeket a kiadó-hivatal jutányos ár mellett közöl.
Egész évre	4 korona		
Fél évre	2 korona		
Negyed évre	1 korona	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Kossuth Lajos-utca 9. sz., hová a lapot érintő megkeresések intézendők.	

A mindennapi kenyér.

Ha számot vetünk azzal, hogy a jobban táplált szervezet a betegségekkel szemben ellenállóbb, hogy a jó táplálkozás a ruházat fogyatékos voltát, a külső hőmérséklet csökkenését bizonyos határig ellensúlyozza és fölvetjük azt a kérdést, hogy hazánk milliói vajjon elég jól tápláltak és elég jól táplálkozhatnak-e? Kénytelenek vagyunk a leghatározottabb nemmel felelni. És e tekintetben ne gondoljuk, hogy csak az ország szélein, a hegyes vidékek népei táplálkoznak gyarlón; élelmezés dolgában méltán panaszkodhatnak a nagyobb társadalmi közép-pontok s közöttük a mi szépséges fővárosunk is. De mindenütt legrosszabb helyzete van az ugynevezett értelmiségnek, melyhez mi is tartozunk, mert a különféle okoknál fogva nyilvánuló drágulásokat, tehát az élelmiszer drágulását is senkire sem hárihatja át, hanem azokat egyenkint és összesen elviselni tartozik.

Tizenöt év óta figyelem meg az élelmiszerek árhullámzását. Ma átlagban többel, mint 50 százalékkal élünk drágábban, mint csak 15 évvel ezelőtt is. Vajjon hányan vannak olyanok, akik keresetükből élve, forgalmukat

ezen idő alatt 50 százalékkal fokozhatták?

Azt hiszem, nagyon kevesen. Pedig az igazság azt követelné, hogy az élelmiszerek árai az ország lakosságának ne csak egyes, hanem az összes osztályainak érdeke szerint alakuljanak. Sok, függőben levő társadalmi feladataink között nem legutolsó az, hogy az okszerű táplálkozás lehetőségét biztosítsuk s meggyőződésem, hogy már nemsoká számosan lesznek, akik vagy velünk, vagy mellettünk erős mozgalmat fejtenek ki, hogy a közlelmezés súlyos terhei elviselhetőbbekké váljanak.

Nem irom alá feltétlenül, hogy Anglia uralma Indiában a pecsenyének a rizs fölött való győzelmét jelenti, de azt már feltétlenül állítom, hogy Indiának műveltségben való alsóbbrendűségét még kedvezőtlenebbé tette a táplálkozás fogyatékosága is.

Vigyáznunk kell, az élelmezés gyarlósága már régen meg van nálunk is s ez még kirívóbb, és erőnk még kevesebb lesz, ha az élelmiszerek drágulásának elejét nem veszik okos rendelkezésekkel, vagy nem gondoskodnak róla, hogy minden osztályu polgár jövedelme legalább is oly arányban növekedjék, mint amilyenben az élelmi szerek drágulnak.

Nem a mi feladatunk nyomozni, hogy e bajnak oka a termelőn, a közvetítő kereskedelem, vagy az elárusítón fordul-e meg? Annyit azonban mi is kijelenthetünk, hogy mind az államhatalomnak, mind a közigazgatási hatóságoknak sokkal behatóbban kellene az élelmezés ügyével foglalkozniok, mint ahogy ma foglalkoznak. Ehhez nemcsak joguk van, de kötelességük is. A jog természetes következménye annak, hogy a hatóságok, illetőleg az államhatalom egészségünk fölött is őrködni tartoznak; de kötelességük is, mert olyan terheket rónak ránk, amelyet testileg gyöngé, csenevész állapotban teljesíteni lehetetlen. Minthogy pedig a gép munkája a tüzelőanyag minőségétől és mennyiségétől függ, szervezetünk pedig végelemzetben szintén csak gép, melynek testi és szellelmi munkáját a tüzelőanyagtól t. i. az élelmi szerektől függetleníteni — fájdalom — nem áll hatalmunkban: megkövetelhető, hogy a hatóságok, illetőleg az államhatalom munkaképességünk feltételeit biztosítsák.

Nehéz belátni, hogy azokat, akiket illet az élelmi szerekkel való ellátásra ügyelni, mi akadályozza a sikeresebb ellenőrzésben s ha a baj okát nem a tisztességes polgári haszonra, hanem

TÁRCA.

ÉJSZAKA.

Bent a szobában sötét volt; a fényesre vénült faasztalon egy üres pintestüveg meg egy régi sötartó szomorkodott az ablakon behulló holdfényen.

A hegyről alárohanó jeges szél össze verte az erdő didergő vázát s meg-meg zörrentette a szivárványos ablakot.

A konyhában valami ernyőtlen petróleum lámpa állt a tűzhely párkányán és lobogva küzködött a fekete éjszakával. Nyomorúságos világnál két szomorú, elcsigázdott ember nézte bágyadtan a falon zakatoló ócska órát. A férfi az ágy szélén ült mozdulatlanul, az asszony az asztal mellett állt és nagyokat sóhajtott.

Ez a fáradt, csüggedt emberpár ma ülte az ezüstlakodalmát.

Azért voltak még ébren és várták, hogy az óra elüsse a tízet.

. . . A szél sikolytozásán és az óra fáradt zörgésén kívül nem kelt hang sehol. Sűrű, nehéz csönd ült mindenfelé.

Egy vagy két perc hiányzott még a tizből.

Akkor az ablakon koppanás hallatszott. Egy, aztán újra egy.

A két fáradt ember egymásra nézett. Az

asszony fakó arca megrándult, de nem nézett az ablakra, hanem a férjére. Az ember pedig vissza rá mozdulatlanul, merőn.

Az üveg újra megzörrent.

Arra az ember felkelt, néhány lépést tett az ablak felé és halkán azt mondta:

— Valaki van ott kint!

Benézett az éjszaka koromsötét szemébe és halkán megszólal újra.

— Valaki áll az ablaknál . . .

Megint kopogtak. Háromszor, négyszer ötször.

Az asszony is kinézett.

— Nyisd ki az ajtót — mondta csendesen.

Uriforma fiatal ember lépett be.

Az asszony magasra tartotta a lámpát és belenézett a jövevény arcába. Láta, hogy bajusza meg a szakálla csontját fagyott.

— Messziről jön az úr? . . . — kérdezte az ember gyanakodva.

— Messziről . . . Zircről. Eltvedtem . . . felelt a jövevény s körül nézett. — Tekintéssel az asszony arcát kereste fürkészve, de hiába, mert a lámpa bádög ellenzője árnyékokat vetett rá.

— Hova tart az úr? Merre? — kérdezte tovább az ember.

— Tovább, le Veszprémig: — mondta mosolyogva az, aki belépett. — Hajnalig itt maradok, ha szabad . . . ott kint megfagynék reggelig . . . Majd hálás leszek érte . . .

Vagy talán akár mindjárt! — Tette hozzá. Kigombolta kabátját, fagyos kezével kinosan

nehezen elővette az erszényét és két szép, új ezüst forintost tett az asztalra.

— Oh, óh, tessék beljebb kerülni! mondta az asszony és letette a lámpát. Az ember pedig bereteszte az ajtót és a fali szekrényhez lépett. Mielőtt kinyitotta az ajtót, feleségére tekintett, de az asszony megelőzte és nyájasan azt mondta a jövevénynek.

— Akad ennivaló is, ha az úr . . .

Azzal kivett a szekrényből valami maradékot, és a tányért oda tette a jövevény elé.

Az idegen leült és eleinte csürte-csavarta a dolgot, de aztán evett, gyorsan éhesen, amíg a maradékban tartott.

A lámpa vörös világa oda hullott az arcára.

A fáradt, elernyedő emberpár pedig, amelyik ma ülte az ezüstlakodalmát, ott állt az asztal mellett és hallgatott.

Az asszony a jövevényt nézte. Az ember meg az asszonyát. Ott kint nagyokat sikoltott a szél.

*

Dankák megint ottkint ültek a konyhában. Az ember ott ült újra az ágyon, az asszony az asztal mellett állt. De most nem az órát nézték, hanem a szennyest, kitaposott padlót.

A jövevény ott bent aludt a szobában, amelyben akkor is behullott a hold sugára.

. . . — A Dömöséknek már kertje is van, magad is láttad. Nekünk meg itt ez a piszkos viskó. Nézd ott a falait! Az eső befolyik! Az ember hétszám se lát másik em-

a tulságos nyereszkesedésre való hajlandóságban ismerik fel, miért nem törekednek azt a hajlandóságot mérsékelni?

Tekintve, hogy a termelők váltig hangoztatják, hogy ők terményeiket semmivel sem adják drágábban, mint eddig adták, némelyek abban vélik felismerni a baj okát, hogy az élelmi szerek kivitele a hazai fogyasztók rovására fokozódott. Legyen, hogy így van, de ez nem elégséges ok arra, hogy itthon szükségét lássuk. Hiszen akkor két évvel ezelőtt a rossz időjárás következtében takarmányhiány állott be, megjelent a takarmány kivitelének tilalma. Nem hisszük, hogy az állatok élelmezése hathatósabb támogatásra érdemes, mint az embereké.

Különben intézkedéseinkben könnyű fonáksággal találkozni.

A gyógyszerek árának szabályozása közérdek, mely ellen a gyógyszerészeknek véteni nem szabad, nem sokkal általánosabb érdek volna-e az élelmiszer árát is okkal-móddal szabályozni? Ez már azért is szükségesnek mutatkozik, mert a táplálkozástól függ a megbetegedések száma, az pedig csak nem lehet cél, hogy a megbetegedések számát a rossz táplálkozással növeljék, hogy a gyógyszerek tömegesebb fogyasztása az árcsökkenés okozta veszteséget egyensúlyozza.

De napjainkban nemcsak a drágaság szokta a rendes táplálkozás lehetőségét veszélyeztetni. Mindnyájan tudjuk, hogy az elmúlt évben a pékek, a hentesek munkaszünetelése is okozott több helyen zavarokat. Lehetséges volna-e, hogy a segédgyógyszerészek bérharca a gyógyszerek kiszolgáltatását megakadályozza? Alig hiszem. S ha ez valamiképpen mégis bekövetkeznék, bizonyára nem késnék a lehető legmesszebb menő intézkedés, a lakosság ama csekély százalékának érdekében,

amely a gyógyszerek használatára szorult.

Megengedem, hogy a felvetett állapotok élelmezésünkben, a társadalom nagyon bonyolult feladatainak rendezésével kapcsolatosak; azonban éppen azért, mert ismerjük ezen állapotváltoztatásoknak szükségessége mellett nehézségeit is, a legkomolyabban és a legsürgősebben kell intézkedni, hogy a jó és olcsó élelmezést legalább emberi furfang ne akadályozza. Mert kétségtelen, hogy többször okoz bajt az, hogy egyes érdekcsoportok szembehelezkednek a közérdekkel, mint az, hogy a természet bánik velünk mostohán. Még világosabban szólva: a népjogok követelésének jelszavával egy új osztályzarnokság fejlődött ki, mely következményeiben rosszabb, mint volt a kiváltságosak hatalmának tultengése, mert a rendi zarnokság arra sohasem vetemedett, hogy ha Péterrel volt baja, Pált is üsse.

Következtetésünk pedig ez: Eleve nebb mozgalmat kell kifejtenie abban az irányban, hogy az államhatalom, közhatóságok olyan törvényeket, intézkedéseket létesítsenek, amelyek a jól táplálkozhatóság akadályait a legnagyobb mértékben csökkentik.

Ujdonságok.

— Községi közgyűlés. Községünk képviselőtestülete tegnap, szombaton d. e. tartotta június havi közgyűlését. Nevezetesebb tárgyai voltak: 1) Dr. Pity Sándor községi orvos szabadságolása június hó 8-tól 28-dikáig. 2) A kereskedelemügyi miniszter helybenhagyta a házalás eltiltására vonatkozó szabályrendeletet. 3) Tudomásul vétetett Falta Gyula gyógyíthatatlan beteg végrehajtónak állásától való fölmentése, ami fizetésének beszüntetését vonja maga után. 4) Nagy Jenő kereskedő lakosítása alkalmából rá rótt illeték elleni föllebezése elutasított másodfokulag is. 5)

bert! Hiszen, ha tudtam volna, mi vár rám veled; . . . De már későn! Mit nézed a földet? Hanem hiszen élehetetlen ember voltál, az is maradsz!

Az elcsigázdott, vén óra akkor nyöszörögte el a tizenegyet.

A férfi csak nézte a földet, az asszony pedig tovább beszélt.

— A Barta Péter a maga ökreivel szántja a maga földjét. — Hát a te földed hol van? Azt hiszed te mamlasz, hogy azok is igaz úton szereztek? Ugy éltesse őket az Isten! A lányuk Kaposváron szolgál valami grófnál! Nohát! . . . Mindegy! Derék lány. Megsegíti szüleit! Mi a gyermekünkkel is jól jártunk, biz' Isten! Vitted be a sok iskolapénzt Veszprémbe, aztán egyszer csak Jancsi hincses sehó! . . . Hogy ő megunt a sok boldogságot, neki pénz kell, ő el megy pénz után. Biz' Isten, ha nem ismerném magamat, rosszat gondolnék! Mert annak van esze, több is, mint dukál, neked meg nincs! Mit törődjék ilyen gyámoltalan emberekkel? . . . Nohát?

— Hallgass, Eszter, hallgass! Feküdjél le, aludjál! — Mondta halkan az ember.

De az asszony közelebb lépett hozzá, megtompította a hangját és újra beszélt:

— Hallgassak? . . . Hát a Pálffy hallgatott, amikor a Schwartz hazavitte a tehenek árát? Ott a réte meg a két bérese, a lányának meg Veszprémbe varrják a stafirungot. Az is jól jár, aki elmege érte! . . .

Hallod-e? Mit nézed a földet? Nem láttad a gyűrűt az újján? Nem hallottad, hogy zörgött a zsebje, amikor belenyúlt?

Az óra már az éjfél is elűtötte, de az asszony még mindig beszélt. Egyszerhalkabban és egyszer szilajabban. Ki-kínézt az ablakon meg vizament, oda állt az ura elé és beszélt, sziszegett. Utóbb elhallgatott és csak nagysokára, nagyon halkan mondta újra:

— Édes jó szülém, minek is kötöttél ehhez a nyomorult emberhez?

Akkor az ember felkelt az ágyról, nagyot, nehezét sóhajtott és halkan kinyitotta a közepső ajtót. Az asszony utána ment, mint a vámpír a mocsárba járó után, de az ember a mellének feszítette a kezét és visszatolta.

De hiába. Ott álltak a külsőszoba közepén az asztal mellett. A holdsugár berezgett az ablakon és feneketlen fehér falat festett a padlóra. A jövevény elé feküdt behunyt szemmel, nyugodt, halvány arccal. És a szoba minden sarkát betöltötte a mélységes csönd.

Az ember sóváran, vágyakozva visszanezett a belső szobába, de az asszony a fülébe súgta:

— Menj!

A jövevény halvány arcára halálos riadalom ült ki, amikor az ember őt újra összekapcsolódott a torka körül. Egy pillanatra felnyitotta a szemét, amiből a rettegés ezer ördöge bámult elé, majd lecsukta újra. Az ajkára sötétbitor, forró vércsöpp ült ki.

A III. oszt. kereseti adó tárgyalásához bizalmi férfiakul kiküldettek Baksay Illés és Keresztes Ferenc. 6) A községi vadászterületek 3 részletben való bérbeadása határozottat el. 7) A községi előljáróság előterjesztése, mely szerint július hóban a hivatalos órák reggeli 6 órától déli 12 óráig tartassanak, elfogadtatott.

— Iskolai ünnepély. A Mindszenti m. kir. állami elemi népiskolák tanítótestülete június hó 8-án, Ófelsége koronázásának 40-ik évfordulóján iskolai ünnepélyt rendez a következő sorrendben:

I. Szentmise a róm. kath. templomban reggel 9 órakor.

II. 1) A Himnusz. Humay N. tanító vezetése alatt éneklük a IV—VI. osztályos tanulók.

2) A koronázás emlékünnepe. Költemény Rudnyánszkytól. Szavalja egy IV. oszt. leánytanuló.

3) Király-ének. Költemény Komócsytól. Szavalja 1 IV. oszt. fiu-tanuló.

4) Hazafias dal. Humay N. tanító vezetése alatt éneklük a IV—VI. o. tanulók.

5) A koronázás ünnepe. Költemény Váradi Antaltól. Szavalja egy V-VI. oszt. leánytanuló.

6) Himnusz. Költemény Vörösmartytól. Szavalja egy V-VI. oszt. fiu-tanuló.

7) Szózat. Humay N. tanító vezetése alatt éneklük a IV—VI. oszt. tanulók.

A mindenképpen sikerültnek ígérkező ünnepély a leányiskola udvarán tartatik meg.

— Meghívó. A Mindszenti Önségélyző Szövetkezet e hó 23-án délután 2 órakor a szövetkezet helyiségében rendkívüli közgyűlést tart, melyre a t. részvényesek ezuton is meghivatnak. Tárgy: Tóth Mihály igazg. tag helyett új igazg. tag választása.

— Elromlott a toronyóra. Valóban zarvarba hozza toronyóránk előljáróságunkat. A szakértők közreműködésével jöhíszemüleg átvett óra sehogysem akar járni megtanulni. Készítőjének megbízásából már a helybeli órás is megpróbálkozott az óramű megindításával. Azonban mindhiába. Ha egy-két napig jár és mutat is, csakhamar megköti magát úgy, hogy mult hó 27-ike óta nem tudjuk „hányat üt az óra“. Bele is unt az előljáróság a várakozásba s felszólította a

Akkor az ember eleresztette és remegve nézett az asszonyra. De az asszony nem törődött vele, hanem bevájta a kezét az idegen ruhába. Nem talált semmit. Akkor a párna alá nyúlt és elővette az idegen erszényét.

Ahogy szétnyitotta, egy csomó bankjegy tűnt a szemébe. Sovány, száraz újjával kirántotta őket, de velük együtt egy régi, megfakult kép is kisiklott és leesett a földre, a holdsugár fehér tavába. Az ember lehajolt érte és megnézte.

Az asszony is odahajolt és elejtete a pénzt. Káprázat nehezedett a szemére, ahogy a képre nézett, saját halavány arca nézett vissza rá.

A jövevény ott feküdt mozdulatlanul: félig nyitott, üveges szemével szomorúan nézte a két embert.

Cholnoky László.

Jó fiu.

Lapozgatok. Egy-egy hervadt virág
Az ócska albumból busan kifordul.
Mit Ő adott a boldog ifjunak,
Egy szál virág, levélke a csokorbul.

Szerény, jó, tiszta voltam akkor én,
Az Ő kezéből bármily kincset ére,
A rózsaszál, szerény kis ibolya,
Rávallót értem lángoló szivére.

Kedves idők! Midőn az ifju sziv
A boldogságból oly kevésre vágyott.
Mindent adott a sors bőkezűn:
Kabátot, gomblikat s belé virágot.

vállalkozó mestert, hogy ha hamarosan rendbe nem hozza, hát bíróság elé viszi az ügyet s a szerződés fölbontását kéri.

— **Vizállás.** Rohamos apadásnak indult a Tisza vize néhány nap óta. Tegnap, szombaton este a mérce Mindszenten már csak 4-00 métert mutatott, tehát az összes apadás ezideig 3-90 méter. Meg is változott a Tisza környékének a képe. A régen láthatatlan ártereket, amint csak némileg szikkadnak, ellepi a dolgozó kezek sokasága s igyekszik mindenki a megtermékenyített földeket lehetőleg kihasználni.

— **Gazdasági munkásszerződések.** A földmivelségi miniszternek a vármegye területén ez évben a gazdasági munkásszerződések megkötésére engedélyezett kivételes eljárás tárgyában kiadott rendelete, melyet táviratban közölt a vármegyei közig. bizottsággal, a következő: 654. sz. jelentésére az 1898. évi második törvénycikk 17. §-a alapján a belügyminiszter ural egyetértőleg kivételes engedélyt adok arra, hogy Csongrád-vármegye területén az 1907. évben a gazdasági munkásszerződéseknek az előjáróság előtt való megkötése mellőztessék s a két példányban írásba foglalt szerződések, aláírás után, csakis láttamozás végett mutattassanak be a községi előjáróságnak. Földmiv. miniszter. — A hivatalos másolat hitelül Kókay Imre vm. kiadó.

— **A tántosok.** A szegedi felsőtanyán az őszezéki kapitányságban csodájára járnak két lónak, a következő eset miatt. A tanya fiatal gazdája jelentkezett a központi plébánián, és ott elmondta, hogy az ő két lova, amióta az édesatyja átadta neki a tanyát, meg van babonázva. A távollevő főúr helyett a káplán világosította föl a gazdát, hogy ne higgyen az ilyen meséknek, noha váltig esküdött a gazda, hogy igazat szól. A káplán erre egy pusztázó kíséretében kiment a tanya. Ott a gazda jászolhoz kötötte a két lovat, abrakot tett eléjük, azután bezárta az istállót kulcsal, tolózárral, sőt be is drótozta a zárt és létrát tett az ajtó elé. A gazda azután a tanyaházba hívta a tisztelendőt és pusztázót. Alig tették be maguk után az ajtót, a két ló a fejével megzörrentette a lakóház ablakát. Hogy miként jöttek ki a lovak a bezárt helyről, nem is sejtik. A káplán igyekezett megnyugtatni a gazdát és családját. De másnap a gazda halotthalványan beállit Várhelyi József plébánoshoz, aki aznap érkezett haza. Elmondja, hogy éjszakára is bezárta a lovakat, nemcsak bezárta, de a kocsit is az ajtó elé huzta és a lovak mégis kijöttek és megkopogatták az ablakot. A plébános is kiment a pusztázóval az őszezéki tanya. A szeme láttára hármassal istárral kötötték a lovakat a jászolhoz, ő maga zárta be az istállót és alig vonultak be a lakásba, a két ló jött utánuk és megkopogatták a lakás ablakát. Várhelyi plébános kijelentette a tanyai népnek, hogy ő majd elbujik az istállóban, de a gazda azt mondta: ő már őrizte a lovakat néhány óráig, de akkor a lovak nem mozdulnak, ha embert sejtenek maguk körül. A szelidlelkű plébános intette a népet, hogy babonában ne higgyen. Megígérte nekik, hogy igyekszik megkeresni a furcsa dolog nyitját. A nép azonban úgy a szomszéd tanyákról, mint a községekből ezrével tódul a két ló bámulására. A derék plébános mindent elkövet, hogy a nép ne adjon hitelt annak a bolond babonának, hogy a két lovat a hűség lelke szállotta meg és most a tanya eltávozott öreg gazdájáért hagyja el a bezárt istállót és veri a lakóház ablakát.

— **Munkásháztelep Tápén.** Cicatricis Lajos dr. alispán, aki a mindszenti munkásháztelepek létesítésének ügyét oly lelkesen karolta föl s erélyes akciójával immár a megvalósulás elé vitte, most átiratban arra kérte

Szeged város tanácsát, hogy a tápéi libalegelőt, mely tudvalevőleg Szeged város tulajdonát képezi, méltányos árért engedje át egy — a vármegye által létesítendő munkásháztelep céljaira. A kérdéses libalegelő alig jövedelmez ma valamit Szeged városnak és így remélhető, hogy a város tanácsa nem fog tulköveteléssel gátat vetni az alispán üdvös akciója elé.

— **Az amerikai kivándorlás.** Az Egyesült Államok bevándorlási hivatalának április hónapról most közzétett jelentése ismét szomorú világot vet Magyarország rohamos elnéptelenedésére. Az Amerikába április hónapban kivándorolt 118834 egyén közül ugyanis, a jelentés szerint 21,662 volt magyarországi, ezek közt 7069 szinmagyar, akik összesen 455.720 koronát, tehát csak nem fél millió készpénzt vittek ki magukkal. Sulyosítja a bajt, hogy a májusi kivándorlás Magyarországból előreláthatóan még nagyobb lesz, mert már május első hetében 4849 magyarországi kivándorló kötött ki Amerikában.

— **Asszonyok harca.** Borsi Pálné szül. Györi Anna mindszenti lakos már régebb idő óta hadilábon állott Borka Józsefnével. Egy ízben a Szabadság-utcában levő gőzmalom tájékán csaptak össze csunyául, amikor jól megtermett vizeskanták képezték a fegyvert. Azóta szünetelt a viadal. Most Borsinének fias tojásra lévén szüksége s ennek keresése közben betévedt a Zrinyi-utcába, ahol nagy veszedelem érte. Borkáné ugyanis abban az utcában lakik s amint megpillantotta Borsinét, otthonosságának tudatában egy dorongot kapott föl s avval kopogtatta meg a Borsinét. Elvette támadójától a husángot és pusztá kezével kelvén vele birokra, úgy helybenhagyta, hogy alig birt a földről föltápázkodni. Az eddig összegyűjtött fias tojások a harc hevében mind a Borkáné fejének röpültek. Jelentős baja azonban szerencsére egyiküknek sem történt.

— **Uj világító anyag.** A londoni Agricultural Hall motor-kiállításán olyan új világító eszközt mutattak be legutóbb, amely az angol lapok adataiból itélve, az elektromos és a kőszén gázvilágításnak komoly versenytársa lehet a jövőben. Az új világító anyag is gáz: egyszerűen közönséges levegő, amelyet másfél százalék petróleum gőzzel telítettek. Magában, vagy közönséges égőszerkezetben ez a gáz meg nem gyújtható; e célra előbb különleges szerkezetben kell átvezetni. Ez is mindenesetre jó tulajdonsága. Meggyújtva kékes-vörös fényvel izzik: ha pedig fehér ernyővel borítjuk, akkor a fénye rendkívül erős, fehér színű lesz. A fénye azért egyáltalán nem bántó és világító ereje nagyobb az elektromos és a kőszén lángjénél. Legnagyobb haszna azonban az új világításnak az, hogy aránylag egyszerű és a nagysága szerint változó, eléggé mérsékelt áru készülékekkel akárki otthon maga készítheti a világító anyagot, amely így lényegesen olcsóbb, mint bármilyen másfajta. Egy husz szobás háznak való könnyen kezelhető gép alig foglal el több helyet három négyzetlábánál. Ezer köbláb gáz így készítve körülbelül hetven fillérbe kerül és emellett mindenki maga méri a fogyasztását.

— **A halotthamvasztás költsége.** A hamvasztás költségéről Kratter dr. gráci egyetemi tanár mondta el a következő igazán megható szavakat: „Minden élőlény a napnak köszöni létét. Ebből és ama tapasztalati tényből kell kiindulnunk, hogy az anyagból soha semmi el nem vész, csak átalakul. Mily fenséges annak, a mindenkitől csodált szép fiatal nőnek a felfogása, aki halála előtt

meghagyta, hogy holttestének elégetett hamvait a szántóföldön szórják szét, hogy ilyképen mielőbb visszatérjen a természet örök forgatagába. Csontjainkat földanyaktól kaptuk, adjuk azokat neki vissza. De meg tehetjük azt is, hogy kedves halottunk hamuja virág alakjában megrögzítettessék. Szórjuk el például azt egy rózsátó tövébe s az attól megtermékenyült rózsá illatában gyönyörűen őrizhetjük meg szeretetünk emlékét. Vagy ha például a hamvait egy nyárfa gyökerei közt helyezük el. És ha az ezüst nyárfalevél megcsillan a napfényben, azt mondhatják: kedves halottunk suttag a fa levelei között, ő él“.

— **„Apát felakasztották.“** Egy utcában lakik két Kohn nevezetű kereskedő. Az egyiknek egy napon táviratot kézbesítettek, amelynek ez volt a furcsa szövege:

„Apát felakasztották. Mit csináljak? Dávid“.

Kohn rögtön tudta, hogy ez a távirat nem neki szól és azért áthivatta névrokonát, aki jókedvű mosollyal olvasta el a táviratot.

— Ez a sürgöny csakugyan nekem szól! — mondta — köszönöm hogy átadta!

— Jó, jó — mondta a másik Kohn — de nem magyarázná meg nekem, hogyan lehet egy ilyen szövegű táviraton mosolyogni és mit jelent egyáltalában ez a dolog.

— Ha kíváncsi rá — felelte az első Kohn — megmagyarázom. A fiamat elküldtem leánynezőbe Munkácsra, gazdag család, jónevű család. Amikor a fiut kikísértem a pályaudvarra, ezt a tanácsot adtam neki: „Tudakozódjál, fiam, a családról. Ha minden rendben van: eljegyezheted a leányt ötezer korona hozománnyal. Ha az apa fizetésképtelen volt valamikor: tizezer korona hozományt követelj. Ha csódban is volt: huszezeret. Ha netalán be is volt csukva: „harmincezeret“. Ezzel felültettem a vonatra. Most azt táviratozza nekem, hogy az apát felakasztották. Mit jelent ez? Azt, hogy Dávid ötvenezer korona hozományt fog kapni. Hát ne mosolyogjak?

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

OLOSZKAI HORVÁTH ANTAL

Horváth A. könyv- és műnyomdája, 1907.

Nyomtatványok

elsőrangú kivitelben
versenyképes áron készülnek

Horváth Antal

könyv- és műnyomdájaiban

Ház-eladás.

A Szabadság-utca
700-ik számú ház,
üzlethehelyiséggel
együtt jutányosan
eladó. Tudakozódní
lehet ugyanott. 1-2

